

Arrest

nr. 177 614 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 11 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van advocaat C.MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster ondertekent op 27 juli 2015 een verklaring van wettelijk samenwoning met mevrouw T., een Nederlandse Unieburger met verblijfsrecht in België.

1.2. Op 5 augustus 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van Beringen een beslissing om de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister uit te stellen, op basis van artikel 1176quater van het Burgerlijk Wetboek omwille van de noodzaak aan onderzoek in verband met de motieven van het afsluiten van de wettelijke samenwoning.

1.3. Verzoekster wordt op 10 september 2015, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Zij stelde hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 12 november 2015 wordt het bevel van 10 september 2015 ingetrokken. Het beroep wordt verworpen bij arrest nr. 179 499 van 13 januari 2016.

1.4. Op 10 september 2015 wordt tevens een meldingsfiche "schijnsamenwoning" opgesteld en wordt de procureur des konings verzocht om een onderzoek te starten naar een mogelijke schijnsamenwoning.

1.5. Op 21 september 2015 worden verzoekster en mevrouw T. verhoord door de lokale politie.

1.6. Op 18 december 2015 meldt de procureur des konings geen negatief advies te geven aangaande de wettelijke samenwoning van verzoekster met mevrouw T.

1.7. Op 18 december 2015 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand te Beringen om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.

1.8. Op 11 januari 2016 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met name in de hoedanigheid van wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie.

1.9. Op 7 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekster op 19 juli 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.01.2016 werd ingediend door:

*Naam: O Voorna(a)m(en): A.D. Nationaliteit: Suriname
(....)*

*+ kind O. K-M S
+ kind O. S. D.*

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie Artikel 40bis §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen liefdespartners zijn. Het is wel degelijk de bedoeling dat de partners een liefdesrelatie onderhouden met elkaar, onafgezien van het feit dat er een wettelijke samenwoning werd afgesloten en dus een juridische band bestaat tussen de twee dames. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat betrokkenen beide reeds relaties met mannen achter de rug hebben. Dit hoeft uiteraard een liefdesrelatie tussen beide vrouwen niet uit te sluiten, maar betreft wel reeds een eerste aanwijzing.

Uit het onderzoek dat voorafging aan de registratie van de wettelijke samenwoning bleek reeds dat degenen die belast waren met het onderzoek sterke vermoedens hadden dat betrokkene en de referentiepersoon geen liefdesrelatie hadden, maar elkaar goed kenden door gezamenlijk gevestigd te zijn.

Uit de verhoren, die ter gelegenheid van het onderzoek van de wettelijke samenwoning werden afgenomen, blijkt dat betrokkenen hebben achtergehouden dat zij elkaar kenden via de zoon van de referentiepersoon. Zij claimden door niemand aan elkaar te zijn voorgesteld, maar elkaar ontmoet te hebben bij een feestje in Zaandam en nadien een relatie te zijn begonnen. Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene intiem kennis had met de zoon van de referentiepersoon, gezien hij aangifte heeft gedaan van de geboorte van het oudste kind. Gezien de verklaringen over de manier waarop zij elkaar

leerden kennen als bedrieglijk kunnen worden omschreven, is het redelijk te stellen dat de rest van hun verklaringen over hun liefdesrelatie dat ook zijn (fraus omnia corrumpit).

Vandaar dat de geregistreerde wettelijke samenwoning niet als dusdanig erkend wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat ze gericht lijkt op het bekomen van een legaal verblijfsrecht voor mevrouw. Gezien de bedrieglijke aard van de wettelijke samenwoning kan geen verblijfsrecht ontleend worden aan deze samenwoning overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Gezien het verblijfsrecht niet wordt toegekend aan betrokkene, kunnen de kinderen evenmin overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° het verblijfsrecht uitoefenen. Het is in het belang van de kinderen de verblijfsituatie van de moeder te volgen.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt “

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1. Verzoekster voert in eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Het middel is enkel gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en wordt toegelicht als volgt:

“De bestreden beslissing dd. 7 juli 2016 is genomen in toepassing van artikel 40bis §2 Vw. en in toepassing van artikel 52, §4, 5° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit); Artikel 40bis §2 lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten.”

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt :

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Zoals hierboven reeds toegelicht, had verzoekster via de Stad Beringen op 11 januari 2016 een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen van een familielid van een burger van de Unie (haar Nederlandse lesbische partner).

Verzoekster ontving op 19 juli 2016 een weigeringsbeslissing van verweerder.

Volgens deze laatste zouden verzoekster en mevr. .H.T. geen liefdespartners zijn.

Verweerder heeft in dit dossier voorbarige conclusies getrokken.

Het onderzoek naar de oprechtheid van de liefdesrelatie tussen verzoekster en mevr. H.T. werd helemaal niet grondig en op een ernstige manier gevoerd.

In de bestreden beslissing houdt verweerder voor dat er ‘sterke vermoedens’ zouden zijn dat verzoekster en de referentiepersoon geen liefdesrelatie zouden hebben.

Wélke zijn deze zgn. ‘sterke vermoedens’ ?!

Verzoekster kan niet op een ernstige manier verweer voeren tegen vage en loze beweringen die niet concreet (en gespecificeerd in tijd en ruimte) zijn en bovendien ongefundeerd zijn.

Vòòr haar komst naar België (eind 2011), verbleef verzoekster in Nederland.

Verzoekster is een lesbische vrouw.

In 2005 leerde zij de genaamde G.B., °21/09/1981 in Nederland kennen met wie zij een loutere (en kortstondige) vriendschapsband had ; zeker geen liefdesrelatie.
Verzoekster had een kindervens en sprak met G. in 2007 af om eenmalig geslachtsgemeenschap te hebben enkel en alleen opdat verzoekster zwanger kon worden.
Verzoekster werd zwanger en beviel op 5 oktober 2007 in Nederland van haar zoontje S.D.
Vanaf dan verwaterde het contact tussen verzoekster en G.B.
Drie jaren later was verzoekster in Zaandam op een Surinaams verjaardagsfeestje van een vriendin.
Op dat feest was ook H.T. aanwezig.
Verzoekster en H. maakten kennis ; wisselden telefoonnummers en begonnen kort daarna een liefdesrelatie.
Tot verbazing van verzoekster en H.T. werd weken later voor hen duidelijk dat het zoontje (S.D.) van verzoekster in 2007 was verwekt geweest door G.B., die de zoon is van H.T..
Dit weerhield verzoekster en H.T. niet om hun eigen liefdesrelatie verder te zetten.
In 2011 verhuisde H.T. met haar kleinkinderen naar België en vestigde zich in Beringen.
Samen met haar verhuisde ook verzoekster met haar zoontje mee en trok in bij haar partner in hetzelfde huis met wie zij tot op heden samenwoont en een gezin vormt.
Van karakter en persoonlijkheid zijn zowel verzoekster als haar partner H. gereserveerd.
Zij lopen niet publiekelijk te koop met hun lesbische relatie ; dit is gewoon hun aard.
Verzoekster en H. wonen ten andere in een sociale woonwijk die hoofdzakelijk bevolkt wordt door moslimgezinnen.
In zulk een wijk wordt een homoseksuele relatie niet getollereerd.
In het verleden kregen verzoekster en haar partner (beiden van Surinaamse afkomst) al racistische verwijten naar het hoofd geslingerd vanwege (Turkse) buurtbewoners dat zij 'zwarte Arabieren' zouden zijn etc.
Verzoekster en haar partner slikten deze verwijten en probeerden met hun gezin zo onopvallend mogelijk door het leven te gaan zonder de buurt tegen de borst te stuiten om verdere moeilijkheden te vermijden.
Het verborgen houden van hun lesbische relatie t.a.v. de buitenwereld gebeurde vanuit een reflex van zelfbehoud en –bescherming ; gezien een homoseksuele relatie voor de hoofdzakelijk Turkse (moslim-) wijk waar zij woonden (en nu nog steeds) , sociaal onaanvaardbaar is.
De agent die op vraag van de gemeente de woonstcontrole kwam uitvoeren en het onderzoek kwam doen naar de onderlinge relatie tussen verzoekster en H. (n.a.v. de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart) ; was door verzoekster en haar partner H. op correcte, respectvolle en beschaafde manier ontvangen geweest in hun woning in de Nieuwstraat 30, Beringen.
Verzoekster en H. hebben op zo eerlijk mogelijke manier geantwoord op alle vragen die hen waren gesteld door de agent.
Hetgeen zij vertelden aan de agent, over de manier waarop zij elkaar hadden ontmoet (in 2010 op een feestje in Zaandam waarbij zij door niemand aan elkaar waren voorgesteld) was wel degelijk de waarheid !
Het was pas vele weken later, na hu ontmoeting in Zaandam, dat verzoekster en H. zich realiseerden dat de zoon (G) van H de biologische vader is van verzoeksters zoontje S.
Zoals gesteld, hadden verzoekster en Gregory in 2007 –met wederzijdse toestemming- eenmalig geslachtsgemeenschap met elkaar gehad, enkel en alleen opdat verzoekster op die manier kon zwanger worden, niet meer.
Uit gêne en gevoelens van schaamte hebben verzoekster en H. over dit gegeven niet spontaan gesproken tegen de agent n.a.v. het verhoor in hun woning.
Bovendien had de agent aan hen deze vraag helemaal niet gesteld (m.n. of verzoekster in het verleden al dan niet een relatie heeft gehad met G B).
Indien haar deze vraag wél was gesteld geweest, dan had zij uiteraard eerlijk geantwoord en uitgelegd dat zij in het verleden in 2007 inderdaad met G B (met wederzijdse toestemming) eenmalig geslachtsgemeenschap heeft gehad enkel en alleen met het oog op het verwekken van een kindje.
Verzoekster en haar partner H. begrijpen eerlijk gezegd niet dat zij thans het verwijt krijgen van verweerder dat zij 'bedrieglijke verklaringen' zouden hebben afgelegd ?!
Welke zijn dan de zgn. 'bedrieglijke verklaringen' ?!
Al hetgeen zij hebben verteld aan de agent, is de integrale waarheid.
Beiden hebben zij eerlijk geantwoord op alle vragen die hen werden gesteld.
Geen enkel antwoord is gelogen !
Verzoekster en H. hadden elkaar wel degelijk voor het eerst ontmoet in 2010 op een feestje in Zaandam ; zij kenden elkaar niet eerder ; zij waren aan elkaar niet voorgesteld ; zij wisselden elkaars nummers op het feestje en begonnen vervolgens een liefdesrelatie.

De agent heeft op geen enkel moment aan verzoekster of H. de vraag gesteld welke hun beider relatie was tot G B.

Het niet spontaan vertellen aan de agent dat verzoeksters eerste kindje in 2007 verwekt was geweest door G B, kan bezwaarlijk als 'bedrieglijk' worden beschouwd.

Dit eenmalig feit op zich, dat zich trouwens vele jaren geleden had voorgedaan- heeft trouwens totaal geen verband met de liefdesrelatie die verzoekster en H. met elkaar hebben.

Voor verzoekster en haar partner H. is het trouwens totaal onbegrijpelijk dat de agent –die klaarblijkelijk op het ogenblik van het verhoor deze informatie ter zijner beschikking moet gehad hebben- verzoekster niet spontaan geconfronteerd had met dit feit, om op die manier aan verzoekster de (eerlijke) kans te geven om haar persoonlijke versie van de feiten te kunnen geven en opheldering te geven.

Verweerder gaat een brug te ver door het (al dan niet bewust) achterhouden van informatie, gelijk te stellen met het afleggen van 'bedrieglijke' verklaringen.

Verzoekster kan trouwens onmogelijk verweten worden informatie achter te hebben gehouden, daar waar het de agent zélf is geweest die tijdens het verhoor van verzoekster informatie bewust had achtergehouden en nagelaten had om verzoekster de vraag te stellen of, en, zo ja, zij G B kende, en welke haar relatie tot deze persoon is/was.

Er was geen enkele ernstige reden geweest voor de agent om verzoekster niet te confronteren met dit gegeven.

Nogmaals, indien de agent aan verzoekster deze vraag wél zou hebben gesteld, dan had verzoekster een eerlijke kans gekregen om alle onduidelikheden en vaagheden op te helderen.

Door thans verzoekster te verwijten zgn. 'bedrieglijke verklaringen' te hebben afgelegd, daar waar verzoekster wel degelijk op alle haar gestelde vragen op eerlijke en waarheidsgetrouwe manier heeft geantwoord; terwijl verweerder zélf in gebreke is gebleven om aan verzoekster eventueel bijkomende vragen te stellen over haar relatie tot G B; is een brug te ver!

Voor verzoekster en haar partner H. is het duidelijk dat de agent die het verhoor had afgenomen vooringenomen moet zijn geweest.

De insinuering van verweerder in de bestreden beslissing dat zowel verzoekster alsook haar partner "relaties met mannen achter de rug" zouden hebben, gaat eveneens te ver, is in strijd met de werkelijkheid én vindt evenmin basis in het administratief dossier.

Verzoekster heeft helemaal géén (liefdes)relaties gehad met mannen!

Zij is een lesbische vrouw en heeft zich al van jongsaf aan altijd tot vrouwen agetrokken gevoeld.

De geslachtsgemeenschap die zij heeft gehad met G B was er een die eenmalig was; met wederzijdse toestemming; en enkel en alleen omdat verzoekster een kinderwens had.

Voor haar tweede kind (K-M S. O., °31/01/2014, Beringen), heeft verzoekster zelfs niet eens geslachtsgemeenschap gehad met een man!

Ter informatie van de RvV kan verzoekster hierbij toelichten dat zij zichzelf heeft geïnsemineerd (a.d.h.v. een spuit) met het sperma van een mannelijke donor (een goede vriend van verzoekster), mét diens medeweten en toestemming.

(Ter info van de RvV voegt verzoekster hierbij een attest dd. 04/08/2016 van haar huisarts die schriftelijk bevestigt verzoekster en H.T. te kennen als zijnde samenwonende partners). (Stuk 9)

De bestreden beslissing die verzoekster verwijt bedreiglijke verklaringen te hebben afgelegd, houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht en dient derhalve te worden vernietigd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van de artikelen 28 juncto 15 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Verzoekster verwijst voor wat betreft de verdere uitwerking van deze middelen integraal naar punt 3 en punt 4 en vraagt dat er met deze argumenten eveneens rekening wordt gehouden bij de vernietiging van de bestreden beslissing (houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden dd. 07/07/2016)."

Gelet op hun nauwe samenhang worden beide middelen samen besproken en behandeld.

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikelen 28 juncto 15 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten deze richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en

niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De Burgerschapsrichtlijn en de Gezinsherenigingsrichtlijn werden omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2006-2007*, nr. 2845/001). Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Verzoekster toont niet aan dat de Burgerschapsrichtlijn of de Gezinsherenigingsrichtlijn incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. De Gezinsherenigingsrichtlijn regelt daarenboven de gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen en het staat niet ter discussie dat de referentiepersoon in casu een Nederlandse Unieburger is. Verzoekster kan derhalve niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

3.3. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, ze evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Zo wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, waarbij het hoofdmotief de vaststelling is dat verzoekster en mevrouw T. geen liefdespartners zijn.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gegrond. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.5. Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikelen 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd in het verzoekschrift en waarop de bestreden beslissing steunt.

3.6. Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)”

Er wordt dus vereist dat de partners:

- een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, én
- een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Uit deze laatste wettelijke vereiste volgt dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan. Er dient met name sprake te zijn van een “*partnerrelatie*” en deze partnerrelatie moet “*duurzaam en stabiel*” zijn.

Aan deze tweede voorwaarde van duurzaamheid en stabiliteit is voldaan:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermog een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in casu de aanvraag van een verblijfskaart wordt geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoekster en mevrouw T. geen liefdespartners zijn.

De gemachtigde wijst erop dat het wel degelijk de bedoeling is dat, naast het afsluiten van een wettelijke samenwoning, de betrokken partners een liefdesrelatie met elkaar onderhouden.

Hierbij moet worden geduïd dat het niet kennelijk onredelijk is om de door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste “*partnerrelatie*”, die duurzaam en stabiel moet zijn, gelijk te stellen met een “*liefdesrelatie*”. Dit wordt door verzoekster ook niet betwist.

Uit de voorbereidende werken blijkt immers dat toen het begrip “*wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie*” werd ingevoegd, de wetgever de bedoeling had om het toepassingsgebied van de gezinshereniging uit te breiden tot de niet-gehuwde partner van een burger van de Europese Unie, of anders gezegd, de partner van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk. In casu betreft deze bepaling een omzetting van artikel 3, § 2 onder b) van de Burgerschapsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 juli 2007 tot wijzigingen van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, doc nr. 51-2845/001, p. 11 en p. 40-41).

Naast een juridische band, tot stand gebracht door een verklaring van wettelijke samenwoning, wat een louter formeel aspect betreft, dient er ook nog een partnerrelatie te bestaan, in de zin van een liefdesrelatie, wat niet wordt betwist door verzoekster.

3.8. Verzoekster meent dat voorbarige conclusies werden getrokken en dat het onderzoek naar de oprechtheid van de liefdesrelatie helemaal niet grondig en op een ernstige manier werd gevoerd. Zij vraagt zich af welke de zogenaamde “sterke vermoedens” zijn waarop de gemachtigde zich baseert om te stellen dat er geen liefdesrelatie is en stelt dat deze niet worden geconcretiseerd en gespecificeerd.

Verzoekster kan in dit betoog niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde verwijst naar “sterke vermoedens” bij “degenen die belast waren met het onderzoek dat voorafging aan de registratie van de wettelijke samenwoning”. Aldus wordt voldoende geconcretiseerd en gespecificeerd welke “sterke vermoedens” in casu worden bedoeld.

Verzoekster kan niet ernstig ontkennen dat ze niet op de hoogte was van “sterke vermoedens” dat er geen liefdesrelatie zou zijn tussen haar en mevrouw T. Immers nam de ambtenaar van de burgerlijke stand van Beringen op 5 augustus 2015 een beslissing om de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister uit te stellen. Zowel verzoekster als mevrouw T. werden per brief in kennis gesteld van dit uitstel. In de brief verwees de ambtenaar naar artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek en de noodzaak aan verder onderzoek in verband met de motieven van het afsluiten van de wettelijke samenwoning.

Uit de meldingsfiche “schijnsamenwoning” van 10 september 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat deze bezorgdheid omtrent de motieven van de wettelijke samenwoning was gebaseerd op het gegeven dat verzoekster illegaal op het Belgisch grondgebied verbleef. De registratie van de wettelijke samenwoning zou als basis voor een aanvraag van een verblijfsrecht kunnen dienen waarbij wordt opgemerkt dat mevrouw T. 23 jaar ouder is dan verzoekster. De procureur des konings werd vervolgens om deze redenen verzocht om een onderzoek te starten naar een mogelijke schijnsamenwoning en daarover een advies te verlenen.

In het kader hiervan werden verzoekster en mevrouw T. op 21 september 2015 verhoord door de lokale politie. Uit het politieonderzoek, waarvan de stukken zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat een effectief samenwonen in dezelfde woning werd vastgesteld maar dat niet werd geloofd in een effectieve relatie tussen verzoekster en mevrouw T. omwille van het leeftijdsverschil en het illegaal verblijf van verzoekster. Dat zij veel van elkaar weten, rekende de betrokken politie-inspecteur toe aan het feit dat zij reeds drie jaar samen in dezelfde woning samenwonen.

In de bestreden beslissing wordt dan ook vermeld: “Uit het onderzoek dat voorafging aan de registratie van de wettelijke samenwoning bleek reeds dat degenen die belast waren met het onderzoek sterke vermoedens hadden dat betrokkene en de referentiepersoon geen liefdesrelatie hadden, maar elkaar goed kenden door gezamenlijk gevestigd te zijn.”

Op 18 december 2015 meldde de procureur des konings geen negatief advies te geven aangaande de wettelijke samenwoning van verzoekster met mevrouw T. daar op basis van de inlichtingen verkregen van de gemeente Beringen en de informatie van de lokale politie en de Dienst Vreemdelingenzaken er onvoldoende aanwijzingen waren die wijzen op een kennelijk misbruik van het statuut van de wettelijke samenwoning. De procureur stelde zich niet te verzetten tegen het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning.

Diezelfde dag nam de ambtenaar van de burgerlijke stand te Beringen een beslissing tot melding van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister. De ambtenaar verwees daarbij naar artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek dat in § 1 bepaalt: “Onder “wettelijke samenwoning” wordt verstaan de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476.” De ambtenaar vermeldde in zijn beslissing het advies van de procureur des konings alsook de inlichtingen van de Dienst Vreemdelingenzaken en besloot: “Overwegende dat het geheel der omstandigheden onvoldoende gewichtige en overeenstemmende vermoedens oplevert, waaruit het ontbreken van een toestand van samenleven blijkt, zonder dat daaraan nog redelijkerwijze kan aan getwijfeld worden.”

3.9. Het vaststellen van een “toestand van samenleven” zoals omschreven in artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek, heeft evenwel niet automatisch tot gevolg dat een “partnerrelatie”, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, bewezen is.

Het (wettelijk) samenleven of samenwonen gedurende een bepaalde periode, bv. minstens één jaar, kan wel een bewijs zijn van de duurzaamheid en stabiliteit van een partnerrelatie, maar bewijst op zich niet dat er überhaupt een partnerrelatie is. Immers, een verklaring van wettelijke samenwoning kan ook worden aangegaan door twee vrienden, twee nichten, enz. Een wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek vereist niet dat er sprake is van een partnerrelatie, dit is een liefdesrelatie. Het bestaan van zulke partnerrelatie is daarentegen wel een kernvoorwaarde om voor gezinshereniging op basis van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in aanmerking te komen.

In casu blijkt dat het vaststellen van een toestand van samenleven de vermoedens van de gemeente Beringen dat er in casu geen sprake is van een liefdesrelatie niet heeft weggenomen.

3.10. Deze vermoedens werden versterkt wanneer verzoekster op 11 januari 2016 een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger indiende, met name als wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie. Verzoekster diende tevens voor haar minderjarige kinderen een verblijfsaanvraag in. Daartoe legde zij de geboorteakten van haar kinderen voor

Op 3 februari 2016 liet de gemeente Beringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat de geboorteakte van het oudste kind als “aangever” van de geboorte de Surinaamse zoon van mevrouw T. vermeldde zodat het leek dat mevrouw T. een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten met de moeder van haar kleinkind.

De geboorteakte van het oudste kind, O.S.D., bevindt zich in het administratief dossier. Hoewel de gegevens omtrent de “vader” niet zijn ingevuld, staat bij gegevens omtrent de “aangever”, de naam V.D.B. G.B. ingevuld. Verder in het administratief dossier bevindt zich een geboorteakte waaruit blijkt dat G.B. de zoon is van mevrouw T.

Verzoekster legt in haar verzoekschrift omstandig uit hoe zij G.B heeft leren kennen. Zij had met hem geen liefdesrelatie maar had eenmalig geslachtsgemeenschap om haar kinderwens te kunnen vervullen. Verzoekster bevestigt dat G.B. de vader is van haar oudste kind, geboren in 2007, en dat G.B. de zoon is van mevrouw T., in casu haar voorgehouden liefdespartner.

De vaststelling in de bestreden beslissing, met name “Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene intiem kennis had met de zoon van de referentiepersoon, gezien hij aangifte heeft gedaan van de geboorte van het oudste kind”, berust dan ook op goede gronden.

3.11. Vervolgens zet verzoekster in haar verzoekschrift verder uiteen dat zij drie jaren later mevrouw T. heeft ontmoet op een verjaardagsfeestje dat gesitueerd worden in het jaar 2010. Zij begonnen een lesbische liefdesrelatie en kwamen pas enkele weken later te weten dat de oudste zoon van verzoekster het kind is van de zoon van mevrouw T. Verzoekster stelt dat zij en mevrouw T. in 2011 naar Beringen zijn verhuisd waar zij steeds discreet zijn geweest omtrent hun lesbische relatie omdat zij gehuisvest zijn in een sociale woonwijk waar veel moslimgezinnen wonen.

Verzoekster verwijt de agent die een woonstcontrole kwam uitvoeren en een onderzoek deed naar de onderlinge relatie tussen haar en mevrouw T. dat hij helemaal geen vragen heeft gesteld omtrent G.B. en zijn vaderschap van verzoeksters oudste zoon. Zij stelt dat indien deze vraag wel zou zijn gesteld, zij uiteraard eerlijk zou hebben geantwoord en heel de situatie, met name dat er eenmalig geslachtsgemeenschap was, enkel met het oog op het verwekken van een kindje, zou hebben uitgelegd. Verzoekster begrijpt dan ook niet dat zij worden verweten “bedrieglijke verklaringen” te hebben afgelegd.

3.12. Op basis van de stukken van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat er een woonstcontrole heeft plaatsgehad op 18 juli 2015 waarvan verslag is gemaakt. Uit dit verslag blijkt dat er een positieve woonstcontrole is gebeurd en dat de politie-inspecteur met verzoekster heeft gesproken waarbij hij opmerkte dat verzoekster al langer op dit adres verblijft en hij haar al regelmatig heeft gezien.

Vervolgens had op 21 september 2015 een politieverhoor plaats van zowel verzoekster als mevrouw T.

Beiden verklaarden elkaar te hebben leren kennen op een feestje in Zaandam en door niemand in contact te zijn gebracht.

Uit het gehoorverslag van mevrouw T. blijkt dat zij het ook volgende verklaarde: *“Zij was voorheen nooit gehuwd. Zij heeft twee kinderen, namelijk S.O. en K-M. O. Deze zijn acht en twee jaar. Ik weet niet wie de vader is van deze kinderen. De kinderen wonen ook bij ons. Ik denk niet dat zij nog contact hebben met hun vader. Zij hebben trouwens niet allebei dezelfde vader.”*

Uit het gehoorverslag van verzoekster blijkt dat zij over G.B. enkel het volgende verklaarde: *“Ik weet dat de zoon van H. in Turnhout woont en dat haar dochter in Nederland in Zaandam. Haar zoon heet G. en haar dochter heet S.”*

Uit lezing van de gehoorverslagen blijkt dat verzoekster en mevrouw T. wel hebben gesproken over G.B. maar nergens hebben vermeld dat G.B. de zoon is van mevrouw T. en tevens de vader is van de oudste zoon van verzoekster.

Waar verzoekster stelt dat het feit dat de zoon van mevrouw T. de vader is van haar oudste zoon totaal geen verband houdt met hun liefdesrelatie, staat in de verhoorverslagen die zich in het administratief dossier bevinden uitdrukkelijk vermeld dat zowel verzoekster als mevrouw T. op de hoogte werden gebracht van het feit dat zij werden verhoord in het kader van een mogelijke schijnsamenwoning. Er kon redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij volledige en eerlijke verklaringen aflegden over hun bijzondere situatie.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd bovendien de *“integrale waarheid”* niet verteld. Immers verklaarde mevrouw T. niet te weten wie de vader is van de kinderen van verzoekster. Nochtans verklaart verzoekster in haar verzoekschrift dat mevrouw T. en zij, enkele weken na de start van hun relatie, te weten kwamen dat de vader van de oudste zoon van verzoekster de zoon van mevrouw T. is. Waar verzoekster stelt dat het niet spontaan vertellen dat haar oudste kind werd verwekt door de zoon van mevrouw T. bezwaarlijk als *“bedrieglijk”* kan worden beschouwd, moet worden vastgesteld dat in casu door mevrouw T. werd gelogen.

Verzoekster stelt dat het aan de politie-inspecteur was om hen te vragen wat hun relatie was met betrekking tot G.B. en hen hiermee te confronteren. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de betrokken politie-inspecteur op het tijdstip van het verhoor van 21 september 2015 nog geen kennis had van dit feit. Het bestuur nam pas kennis van het feit dat de zoon van mevrouw T. de vader is van de oudste zoon van verzoekster op 11 januari 2016. Dit is de datum dat verzoekster voor haar oudste zoon een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indiende, en daarbij de geboorteakte van haar oudste zoon voorlegde.

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd in haar betoog dat de betrokken politie-inspecteur zelf informatie bewust heeft achtergehouden of vooringenomen was.

De Raad acht het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, nadat hij kennis heeft genomen van het feit dat de zoon van mevrouw T. de vader is van de oudste zoon van verzoekster, op basis van de elementen in het administratief dossier, in het bijzonder de vermoedens geuit door de gemeente Beringen alsook hetgeen werd verklaard tijdens het gehoor van 21 september 2015, besluit dat verzoekster en mevrouw T. hebben achtergehouden dat zij elkaar kenden via de zoon van mevrouw T. en dat hun verklaringen over de manier waarop zij elkaar leerden kennen alsook de rest van hun verklaringen over hun liefdesrelatie als bedrieglijk kunnen worden omschreven.

De Raad stelt vast dat waar verzoekster volhardt dat zij en mevrouw T. elkaar toevallig op een feestje zijn tegengekomen en een relatie zijn begonnen waarbij zij pas na een paar weken te kwamen dat de zoon van mevrouw T. de vader is van de oudste zoon van verzoekster, zij deze bewering op geen enkele wijze kan staven. Waar verzoekster ook nog stelt dat zij en mevrouw T. in Beringen niet te koop liepen met hun lesbische relatie, merkt de Raad op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan het feit dat zij informatie hebben achtergehouden en bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd.

Verzoekster uit nog kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat zowel zij als mevrouw T. relaties hebben gehad met mannen, daar zij nooit liefdesrelaties met mannen heeft gehad, maar enkel geslachtsgemeenschap om een kindervens te vervullen. Zij voegt daaraan toe dat zij haar jongste kind heeft gekregen nadat zij zich zichzelf heeft geïnsemineerd door middel van een spuit met sperma van een goede mannelijke vriend.

Met haar kritiek betwist verzoekster evenwel niet dat mevrouw T. eerder gehuwd was met man. Het is dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om naar dit gegeven te verwijzen. De Raad stelt

bovendien vast de verwijzing naar vorige relaties met mannen geen doorslaggevend motief is in de bestreden beslissing, maar enkel een eerste aanwijzing betreft.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de voorgaande bespreking, vast dat verzoekster geen elementen bijbrengt die aantonen dat de gemachtigde op onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekster en mevrouw T. geen liefdespartners zijn zodat het verblijfsrecht niet kan worden toegekend op basis van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoekster aan dat artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet werd miskend.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.13. Waar verzoekster verwijst naar stuk 9 bij het verzoekschrift, met name waar de huisarts schriftelijk bevestigt dat zij en mevrouw T. gekend zijn als “*samenwonende partners*”, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Daarenboven stelt de Raad vast dat zulke schriftelijke verklaring van een huisarts niet op afdoende wijze het bestaan van een liefdesrelatie bewijst en dus niet aantoont dat het besluit van het bestuur, met name dat verzoekster en mevrouw T. geen liefdespartners zijn, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.14. Inzoverre verzoekster nog een schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip ‘gezinsleven’, dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Uit artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat als familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap heeft en die met de Unieburger een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt.

De voorwaarden die in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet worden gesteld om als familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen dus in wezen niet van wat is vereist om onder de

bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, in casu een stabiele de facto partnerrelatie. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd met als hoofdmotief de vaststelling dat verzoekster en de betrokken Unieburger, mevrouw T., geen liefdespartners te zijn. Verzoekster toont niet aan dat dit besluit onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd genomen. Zij toont bijgevolg het bestaan van gezinsleven, dit is een de facto stabiele en duurzame partnerrelatie, dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aan zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben voor wat betreft de voorgehouden partnerrelatie tussen verzoekster en mevrouw T.

Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

3.15. In een derde middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster de schending aan van artikel 52, § 4, 5° van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 17 van de Gezinsherengingsrichtlijn, van de artikelen 28 juncto 15 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen.

De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

Artikel 52, §4, 5° van het vreemdelingenbesluit luidt:

“(…)Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat verweerder in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren.

Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat.

De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt.

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden.

Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.
De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.
Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel.
In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)
Uit lezing van de bestreden beslissing dd. 7 juli 2016 blijkt dat geen afdoende (& ernstige) motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren.
De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.
Daar waar verweerder zich in het bestreden Bevel beperkt met te stellen :
"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis : artikel 7,§1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken."
wenst verzoekster op te werpen dat uit de motivering in de bestreden beslissing geenszins automatisch kan worden afgeleid dat verzoekster zich in een illegale verblijfssituatie zou bevinden, waardoor er in hoofde van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid zou bestaan om aan verzoekster een Bevel af te leveren.
In tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt te insinueren, vloeit verzoeksters eventuele illegale verblijfssituatie niet impliciet voort uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.
De bestreden beslissing houdt een schending van Artikel 52, §4, 5° van het vreemdelingenbesluit en van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.
* Verzoekster verblijft in België sinds 2011 en vormt er een gezin met haar lesbische partner [T.H.], van Nederlandse nationaliteit.
Samen met hun (klein)kinderen vormen zij er een gezin.
Op 31/01/2014 werd verzoeksters dochtertje K-M S Ogeboren in de Gemeente Heusden-Zolder. (Stuk 3)
Verzoeksters zoontje S gaat sedert het schooljaar 2011 tot op heden regelmatig naar school in de Vrije Basisschool De Horizon in Beverlo. (Stukken 4-5)
Het is totaal onredelijk dat verweerder een Bevel om het grondgebied te verlaten – (Bijlage 20) laat afleveren.
De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekster een Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.
De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :
"Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken."
In casu werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.
Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.
In de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 7 juli 2016 heeft verweerder met geen woord gerept over de lange verblijfsduur van verzoekster in België (sinds 2011 tot op heden) ; noch over het schoollopen van verzoeksters zoontje S O °05/10/2007 in de Vrije Basisschool De Horizon in Beverlo (sinds het schooljaar 2011 tot op heden) en evenmin over het feit dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van mevrouw T.H, van Nederlandse nationaliteit, met wie verzoekster samenwoont in de xxx en een lesbische relatie onderhoudt en met wie verzoekster op 27 juli 2015 een verklaring wettelijke samenwoning heeft afgelegd bij de Gemeente Beringen ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.
Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.
Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 7 juli 2016 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoeksters legaal verblijf in België zou zijn verstreken, zonder met één woord te spreken over verzoeksters jarenlang verblijf in België , over haar gezinssituatie en over het schoollopen van haar zoontje S, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde Bevel dd. 7 juli 2016.
Voorafgaandelijk aan het Bevel dd. 7 juli 2016 werd verzoekster niet uitgenodigd door verweerder om naar het Gemeentehuis te gaan om daar toelichting te kunnen geven over haar levensomstandigheden in België de voorbije vijf jaren en over haar gezinstoestand met H.T..
Indien verzoekster dienaangaande zou zijn gehoord geweest door hetzij de Politie van Beringen hetzij het Gemeentehuis van Beringen , dan had zij meer details kunnen aanvoeren over haar langdurig

verblijf in België, over haar gezinssituatie en over het feit dat haar zontje sinds 2011 naar school gaat in België.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekster de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen inzake haar langdurig verblijf in België ; met het gegeven dat haar zontje naar school gaat in Beverlo sinds 2011 en met het feit dat zij een gezin vormt met een Nederlandse onderdaan, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, diende verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Uit de gegevens van het rijksregister en de stukken uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing dd. 7 juli 2016 wel degelijk op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van verzoeksters gezinssituatie.

Het niet horen van verzoekster leidt er in casu daadwerkelijk toe dat aan verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekster verwijst naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof , tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:

o de wettigheid van zijn verblijf,

o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,

o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).

De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.

De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.

Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

□ de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrechtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrechtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrechtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrechtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrechtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

- Verweerder is uitermate onzorgvuldig te werk gegaan.

* Evenredigheidstoets :

Artikel 17 Gezinsherenigingsrichtlijn, dat van toepassing is op derdelands gezinsherenigers en hun familieleden, verplicht lidstaten om, in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van zijn gezin terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Artikel 28 iuncto 15 en 31 Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om bij elk besluit ter beperking van het vrij verkeer van Unieburgers of hun familieleden de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezindheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging te nemen.

De Europeesrechtelijke bepalingen verplichten verweerder om bij elke weigering of intrekking van een verblijfsrecht een voorafgaande evenredigheidstoets uit te oefenen.

In casu heeft verweerder overduidelijk nagelaten om alle nuttige informatie te verzamelen omtrent verzoeksters persoonlijke levenssfeer, haar jarenlang legaal verblijf in België sinds 2011 en haar onderlinge hechte gezinsband met H.T. met wie zij sinds 2011 samenwoont, om vervolgens met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen over het verblijfsrecht."

In een vierde middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het middel luidt als volgt:

"Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekster samen met haar zoontje S.O. sinds 2011 in België woonachtig is.

Haar dochtertje K-M S is geboren in Heusden-Zolder op 31/01/2014.

Haar zoontje S loopt school in België sinds het schooljaar 2011 tot op heden. (Stukken 4-5)

Gezien zijn lange verblijfsduur in België, is verzoeksters zoon een ander schoolsysteem (in Suriname) niet meer gewoon en zal dit ongetwijfeld zorgen dat hij minstens een schooljaar zal verliezen.

Verzoekster heeft een partnerrelatie met haar lesbische vriendin T.H., met wie zij samenwoont in de Nieuwstraat 30 in Beringen en met wie zij op 27 juli 2015 een verklaring wettelijke samenwoning heeft afgelegd bij de Gemeente Beringen.

De vier kleinkinderen (SI V D B, °07/09/1998 ; S V D B, °08/05/2001 ; S V D B, °28/03/2002 en D V D B, °18/11/2003) van mevrouw T.H. en de twee kinderen van verzoekster vormen samen met verzoekster en H.T. één gezin.

Verzoekster en H.T. voeden de zes kinderen samen op.

De zes kinderen beschouwen verzoekster en H.T. als hun beide ouders.

De bestreden beslissing, die totaal geen rekening houdt met de gezinssituatie van verzoekster, schendt de bepalingen van art. 24 Handvest Grondrechten EU + art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008.

art. 24 Handvest Grondrechten EU :

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008 :

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;"

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekster, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekster en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Verzoekster heeft recht op eerbiediging van haar gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekster vormt geen gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwijking van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden bevelen blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "geldig verblijf in België is verstrekt" zonder af te wegen of de uitvoeringsmaatregel in verhouding staat tot de ontwijking van verzoeksters gezinsleven.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en verzoekster te verplichten om terug te keren naar Suriname) het privé leven van verzoekster en haar kinderen daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekster zou worden geconfronteerd met onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Suriname normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekster in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoeksters recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 7 juli 2016 (Bijlage 20) te worden vernietigd.”

Gelet op hun nauwe samenhang worden beide middelen samen behandeld en besproken.

3.16. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het derde middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 52, §4-5° van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van de artikelen 15, 28 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat conform artikel 52, §4-5° van het Vreemdelingenbesluit aan verwerende partij de mogelijkheid gelaten wordt om desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De bestreden beslissing zou geen afdoende motivering bevatten waarom verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster, conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten daar haar legaal verblijf verstreken is, wat niet door verzoekster betwist wordt. Overeenkomstig die wettelijke bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Aangaande de situatie van verzoeksters kinderen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het in het belang is van de kinderen dat die de verblijfssituatie van de moeder volgen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan met welke feiten en elementen, die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

In het vierde middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de lange duur van haar verblijf in België alsmede haar privéleven diende te respecteren?

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet op concrete wijze en aan de hand van duidelijke elementen aantoont op welke wijze het vooropgestelde artikel en de aangegeven rechtsbeginselen geschonden zouden worden door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing houdt een niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster in, waardoor er geen sprake kan zijn van een verboden inmenging in de uitoefening van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperkt ze zich tot het uiten van loutere beweringen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.”

3.17. De Raad wijst erop dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, ‘bijlage 20’, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan. De Raad beklemtoont dat wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee

afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115 993 en 115 995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

Bijgevolg dienen de opgeworpen schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals toegelicht in de hierboven weergegeven middelen (eveneens) te worden getoetst aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.18. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt onmiskenbaar een beslissing tot verwijdering uit in de zin van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten is een afzonderlijke beslissing die op eigen feitelijke en juridische overwegingen – onderscheiden van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – dient te steunen.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt verantwoord:

“Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, nr. 116.003, AV). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948), zoals weerspiegeld in artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie zijn vereist (cf. RvS (Algemene Vergadering) 2 april 2009, nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen geviseerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

Overigens bevestigde de Raad van State recent nog in zijn arresten 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

Ongeacht of een verwijderingsbeslissing wordt genomen in het kader van wat verwerende partij een gebonden bevoegdheid noemt, noodzaakt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Zodoende wordt gewaarborgd dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een afweging maakt.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota lijkt voor te houden, is het niet aan de vreemdeling om met concrete gegevens aan te tonen dat hij zich bevindt in één van de situaties vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het is aan de verwerende partij om in het kader van voornoemd onderzoek de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken. Het Hof van Justitie stelt immers in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

3.19. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

3.20. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.21. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.22. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, duidt verzoekster op concrete wijze en aan de hand van duidelijke elementen aan op welke wijze artikel 8 EVRM wordt geschonden door het bestreden bevel.

Verzoekster stelt immers: *"De vier kleinkinderen (SI V D B, °07/09/1998 ; S V D B, °08/05/2001 ; S V D B, °28/03/2002 en D V D B, °18/11/2003) van mevrouw T.H. en de twee kinderen van verzoekster vormen samen met verzoekster en H.T. één gezin.*

Verzoekster en H.T. voeden de zes kinderen samen op.

De zes kinderen beschouwen verzoekster en H.T. als hun beide ouders."

Verzoekster stelt dat er sprake is van een gezinsleven zodat *"Verweerder [...] (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging [had] dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren."*

Verzoekster stelt tevens: *"Uit de gegevens van het rijksregister en de stukken uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing dd. 7 juli 2016 wel degelijk op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van verzoeksters gezinssituatie."* Zij wijst erop

dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven.

3.23. Dat in casu tussen verzoekster en mevrouw T. geen liefdesrelatie werd vastgesteld, neemt niet weg dat er in de specifieke situatie van verzoekster sprake kan zijn van een andere vorm van gezinsleven die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Zo wordt het gezinsleven tussen kleinkinderen en grootouders die een betekenisvolle rol spelen in het leven van de kleinkinderen door het EHRM als beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM aanvaard (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk). Verder blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat een gezinsleven wordt aanvaard wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150).

3.24. De Raad dient in casu na te gaan of er op het moment van het bestreden bevel elementen en factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een andere vorm van gezinsleven in hoofde van verzoekster waarmee de gemachtigde tevens rekening had moeten houden bij de afgifte van het bestreden bevel.

In het administratief dossier bevinden zich de gehoorverslagen van verzoekster en mevrouw T. afgenomen op 21 september 2015. Uit deze gehoorverslagen blijkt dat verzoekster en haar twee kinderen en mevrouw T. en haar vier kleinkinderen samenwonen. Mevrouw T. heeft een biologische band met het oudste kind van verzoekster, dat haar kleinkind is. Mevrouw T. zorgt voor het gezinsinkomen, verzoekster heeft geen bron van inkomsten. Mevrouw T. werkt als verzorgende in Nederland en verblijft dan bij haar dochter. Zij werkt één week en is dan één week thuis. Zoals eerder vermeld, stelde de betrokken politie-inspecteur in het proces-verbaal van 21 september 2015 dat verzoekster en mevrouw T. effectief samenwonen in dezelfde woning en dit al drie jaar.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift ook een attest van gezinssamenstelling toe (stuk 6) waaruit blijkt dat verzoekster, mevrouw T., de twee kinderen van verzoekster en de vier kleinkinderen van mevrouw T. allen op één adres ingeschreven staan.

3.25. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota toont verzoekster aldus wel aan met welke elementen, die verwerende partij kende op het ogenblik dat het bestreden bevel werd gegeven op 7 juli 2016, geen rekening zou hebben gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze elementen die wijzen op een andere vorm van gezinsleven worden betwist. Enkel de voorgehouden liefdesrelatie tussen verzoekster en mevrouw T. wordt als bedrieglijk beschouwd. Evenmin is in het administratief dossier enige (negatieve) beoordeling terug te vinden van voormelde elementen en omstandigheden.

Gelet op de specifieke situatie van verzoekster, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, kan worden aangenomen dat de verwerende partij kennis had van deze relevante feiten en specifieke omstandigheden aangaande het voorgehouden gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoont dat deze feiten en elementen niet correct werden beoordeeld, stelt de Raad vast dat in het bestreden bevel enkel wordt geponeerd dat het in het belang is van de kinderen dat zij de verblijfssituatie van de moeder volgen. Uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij de afgifte van het bestreden bevel rekening werd gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden, zoals de band tussen verzoeksters kinderen en mevrouw T. waarbij uit het dossier blijkt dat mevrouw T. de grootmoeder is van de oudste zoon van verzoekster. Evenmin blijkt dat rekening werd gehouden met de banden tussen verzoekster en de vier kleinkinderen van mevrouw T. of met het gegeven dat zij allen in dezelfde woning samenwonen gedurende drie jaar waarbij mevrouw T. zorgt voor het inkomen.

3.26. Hoewel de gemachtigde kennis had van bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden aangaande het gezinsleven van verzoekende partij, blijkt noch uit de motieven van de bestreden

beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek naar deze relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Noch de bestreden beslissing noch de stukken in het administratief dossier geven er blijk van dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de volledige specifieke feitelijke situatie van verzoekster en haar kinderen waarvan zij kennis had. Verzoekster kan aldus in haar betoog worden gevolgd.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig onderzoek vereisen van de gemachtigde naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden aangaande een andere vorm van gezinsleven in hoofde van verzoekster en haar kinderen kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij bij de afgifte van het bestreden bevel niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en afweging aangaande alle relevante elementen en omstandigheden van het voorgehouden gezinsleven van verzoekster en haar kinderen, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus miskent het bestreden bevel eveneens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hierbij merkt de Raad nog op dat hij niet zelf tot een dergelijke beoordeling of afweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.27. Waar de verwerende partij voorhoudt dat de bestreden bevel niet noodzakelijk een definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster inhoudt en dat een tijdelijke scheiding het gezinsleven van verzoekster niet verstoort en dat verzoekster geen onoverkomelijke hinderpalen aantoonde die het onmogelijk maken het gezinsleven elders verder te zetten, gaat zij over tot een zekere beoordeling en afweging waarvan voor het eerst blijk wordt gegeven in haar nota.

Dit maakte een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden bevel noch in het administratief dossier. Door a posteriori te pogen een onderzoek te voeren naar het voorgehouden gezinsleven van verzoekster, wordt de hierboven vastgestelde onregelmatigheid door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. Het tweede middel en het derde middel zijn in de besproken mate gegrond.

Deze vaststelling leidt echter enkel tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad beklemtont dat het gegrond bevinden van een rechtsmiddel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, niet tot gevolg heeft dat de bestreden 'bijlage 20' in haar geheel dient te worden vernietigd (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreffen twee afzonderlijke beslissingen.

Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen gericht tegen het bestreden bevel dringt zich derhalve niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd, maar heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij zijn gericht tegen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 7 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES